

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาชนิดกลุ่มเดียววัดก่อนและหลัง (One group pre-post test design) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา โรงพยาบาลทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สมมุติฐานการวิจัย

ความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชนที่เสพยาบ้า ในระยะติดตามการรักษาหลังการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม สูงกว่าก่อนการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษาที่มีอายุ 14-24 ปี ในเขตอำเภอทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

กลุ่มตัวอย่าง เป็นเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา ของโรงพยาบาลทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จำนวน 20 คน โดยคัดเลือกจากเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา ซึ่งมีคุณสมบัติตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

1. เยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษาที่มีปัญหาในด้านการเผชิญปัญหา โดยผ่านการคัดกรองซึ่งวัดโดย แบบวัดความสามารถในการเผชิญปัญหาของจากรุวรรณจินดามงคล (2541) ซึ่งพัฒนามาจากแบบวัดการเผชิญปัญหาของ Jalowice Coping Scale, 1987) และมีระดับคะแนนความสามารถในการเผชิญปัญหาไม่ดี (ระดับคะแนน 0-0.99) และระดับคะแนนพอใช้ (ระดับคะแนน 1.00 -1.99)
2. มีอายุระหว่าง 14-24 ปี ทั้งเพศชายและหญิง
3. ไม่มีปัญหาการได้ยิน การพูด และการมองเห็น
4. พูดและฟังภาษาไทยได้รู้เรื่องและเข้าใจ
5. ไม่เป็นโรคจิต โรคประสาท และยินยอมเข้าร่วมโครงการด้วยความเต็มใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษามี 3 ประเภท

1. เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการศึกษา ได้แก่ แผนกิจกรรมการใช้จิตบำบัด ระดับประคองแบบกลุ่ม เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นเอง ตามแนวคิดสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของ Yalom (1995) มีการดำเนินกิจกรรม 6 ครั้ง ดังนี้ กิจกรรมครั้งที่ 1 การสร้างสัมพันธภาพและแรงจูงใจ กิจกรรมครั้งที่ 2 การสำรวจและการค้นหาปัญหา กิจกรรมครั้งที่ 3 การพัฒนาทักษะการเรียนรู้ตนเอง กิจกรรมครั้งที่ 4 การพัฒนาการมีคุณค่าแห่งตน กิจกรรมครั้งที่ 5 การพัฒนาทักษะการเผชิญปัญหา กิจกรรมครั้งที่ 6 การพัฒนาทักษะการกลับสู่สังคม

2. เครื่องมือเก็บรวบรวมข้อมูล มี 2 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ระยะเวลาที่เคยเสพยาบ้า การพักอาศัย สภาพแวดล้อม อาการเจ็บป่วย และการคิดถึงยาเสพติด

ส่วนที่ 2 แบบวัดความสามารถในการเผชิญปัญหาแบบวัดความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา ในการศึกษาครั้งนี้ ประยุกต์ใช้แบบวัดความสามารถในการเผชิญปัญหาของจากรูวรรณ จินตามงคล(2541) ที่พัฒนามาจากแบบวัดการเผชิญปัญหาของ Jalowiec(Jalowiec coping scale,1987) ซึ่งแบบวัดนี้ประกอบไปด้วยความสามารถเผชิญปัญหา 6 ด้านรวม 40 ข้อ มีความเที่ยงของเครื่องมือซึ่งเท่ากับ .80 และในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษานำเครื่องมือไปทดสอบกับเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน นำคะแนน นำคะแนนที่ได้ไปหาสัมประสิทธิ์ของแอลฟาตามวิธีของคอนบราค เพื่อหาความเที่ยงของเครื่องมือซึ่งเท่ากับ .88

3. เครื่องมือกำกับการศึกษา แบบวัดความรู้ในการเผชิญปัญหา เป็นเครื่องมือที่ผู้ศึกษาสร้างขึ้นเองโดยใช้หลักการเผชิญปัญหาของ Lazarus and Folkman (1984) และ Jalowiec (Jalowiec Coping Scale ,1987) เพื่อสร้างข้อความรู้ในการเผชิญปัญหา โดยนำมาปรับให้ตรงกับกลุ่มตัวอย่าง ประกอบด้วยข้อคำถามเชิงบวก 10 ข้อ และเชิงลบ 10 ข้อ

- กำหนดเกณฑ์การให้คะแนน โดยมีลักษณะเป็นข้อคำถามที่ให้เลือกตอบ 1 คำตอบว่า ถูกหรือผิด ให้คะแนนข้อที่คำตอบถูก 1 คะแนน และให้คะแนนข้อที่ตอบผิด 0 คะแนน จำนวน 20 ข้อ

- เกณฑ์การคิดคะแนน โดยการคิดคะแนนรวมทุกข้อคำถามแล้วนำคะแนนมารวม หลังการทำจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มครบ 6 ครั้ง คะแนนต้องไม่น้อยกว่า ร้อยละ 80

- หลังเสร็จสิ้นการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีคะแนนที่ได้จากการประเมินความรู้เรื่องความรู้ความสามารถในการเผชิญปัญหาผ่านเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ มีความรู้มากกว่าร้อยละ 80

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือผู้ศึกษานำเครื่องมือไปทดลองใช้กับเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา ที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มทดลอง จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ และนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของเครื่องมือ โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach' Alpha Coefficient) ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .89 และใช้จริงกับตัวอย่างได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .81

ขั้นตอนการดำเนินการศึกษา ผู้ศึกษาดำเนินโครงการประกอบด้วย 3 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ

1.1 เตรียมเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาโครงการศึกษาอิสระที่กล่าวมาในขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1.2 การเตรียมตัวผู้ศึกษา ศึกษาทฤษฎีการทำจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มตามแนวคิดสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของ Yalom (1995) และฝึกปฏิบัติในการทำกลุ่มจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มตามแนวคิดสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของของYalomจากสถาบันจิตเวชศาสตร์สมเด็จเจ้าพระยาและสามารถดำเนินกลุ่มได้ด้วยตนเอง

1.3 เตรียมสถานที่ในการทำโครงการ โดยติดต่อประสานงานกับโรงพยาบาลทับสะแกในการขอความร่วมมือในการศึกษาโครงการศึกษาอิสระ โดยขอหนังสือจากคณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พร้อมทั้งโครงร่างโครงการศึกษาอิสระและเครื่องมือในการศึกษาถึงผู้อำนวยการโรงพยาบาลทับสะแก หัวหน้ากลุ่มการพยาบาล เพื่อทำการศึกษาและเก็บข้อมูลในงานยาเสพติด โดยแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับ วิธีการ ระยะเวลาในการดำเนินโครงการ เมื่อได้รับการอนุมัติแล้วจึงติดต่อขอความร่วมมือในการศึกษาและจัดเตรียมสถานที่ในการดำเนินการโครงการกับกลุ่มการพยาบาล ชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษา ลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง การพิทักษ์สิทธิผู้ป่วย เครื่องมือ

ที่ใช้ในการศึกษาและเก็บข้อมูล ขอใช้อุปกรณ์ละสถานที่ แจ่งวันเวลาในการจัดกิจกรรมต่างๆ ตั้งแต่ การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจนจบการศึกษา

1.4 เตรียมผู้ช่วยศึกษาจำนวน 2 คน เพื่อเป็นผู้ช่วยผู้นำกลุ่มใน 1 คน และเป็นผู้ช่วยสังเกต และจัดบันทึกพัฒนาการของกลุ่มและปัจจัยการบำบัดขณะทำกลุ่มและเป็นผู้เก็บรวบรวมข้อมูล 1 คน ซึ่งผู้ช่วยศึกษาเป็นพยาบาลวิชาชีพมีประสบการณ์การทำงานด้านยาเสพติดและสุขภาพจิต 5 ปี มีประสบการณ์การเป็นผู้นำกลุ่มและผู้ช่วยกลุ่มการบำบัดผู้ป่วยยาเสพติด โดยชี้แจงวัตถุประสงค์ของการศึกษา ให้ความรู้เรื่องการทำกลุ่มจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม และวิธีการศึกษาตามขั้นตอน

1.5 ผู้ศึกษาคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอน และประเมินความสามารถในการเผชิญปัญหาและความรู้เรื่องความสามารถในการเผชิญปัญหากับกลุ่มตัวอย่าง (Pre - test) ก่อนได้รับแผนการทำกิจกรรมจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม 1 สัปดาห์

1.6 การพิทักษ์สิทธิ์กลุ่มตัวอย่าง ผู้ศึกษาพบกลุ่มตัวอย่างสร้างสัมพันธภาพ แนะนำตัว อธิบายวัตถุประสงค์ในการศึกษา เพื่อขอความร่วมมือและอธิบายให้กลุ่มตัวอย่างทราบว่าการตอบหรือการปฏิเสธการเข้าร่วมในครั้งนี้ไม่มีผลกระทบต่อการรักษาหรือการมารับบริการแต่อย่างใด คำตอบหรือข้อมูลทุกอย่างจะปกปิดเป็นความลับ จะไม่มีการเปิดเผยให้ผู้ไม่เกี่ยวข้องทราบ ผลการศึกษาจะนำเสนอในภาพรวมเท่านั้น ถ้ากลุ่มตัวอย่างตอบรับการศึกษาก็กลุ่มตัวอย่างยินยอมเข้าร่วมศึกษา

2.ขั้นตอนดำเนินโครงการ

ผู้ศึกษาดำเนินโครงการโดยใช้แผนการทำกิจกรรมจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มให้กับกลุ่มตัวอย่าง ณ งานยาเสพติด โรงพยาบาลทับสะแก โดยผู้ศึกษาเป็นผู้ดำเนินกิจกรรมด้วยตนเองทุกขั้นตอน ตามแผนกิจกรรมการทำจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม 6 ครั้ง ในวันจันทร์และวันศุกร์ ใช้ระยะเวลา 3 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยใช้เวลาครั้งละ 60 นาที ดำเนินโครงการตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2548 ถึง 18 เมษายน 2548 โดยกลุ่มที่ 1 มีกลุ่มตัวอย่าง 10 คน ทำกลุ่มเวลา 11.00 – 12.00 น. และกลุ่มที่ 2 มีกลุ่มตัวอย่าง 10 คน ทำกลุ่มเวลา 15.00-16.00 น.

ผู้ศึกษาประเมินความรู้เรื่องความสามารถในการเผชิญปัญหา หลังเสร็จสิ้นการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม ครั้งที่ 6

3.ขั้นประเมินผลการดำเนินโครงการ

ผู้ศึกษาประเมินความสามารถในการเผชิญปัญหาของกลุ่มตัวอย่าง (post- test)

หลังเสร็จสิ้นแผนการการทำกิจกรรมจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม

การวิเคราะห์ข้อมูล

ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Window โดยนำคะแนนที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูลทั้งก่อนและหลังการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มมาคำนวณสถิติดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคล หาค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ระดับคะแนน

ความสามารถในการเผชิญปัญหา และเปรียบเทียบค่าคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเผชิญปัญหาก่อนและหลังการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม โดยการทดสอบค่า Dependent t – test กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. วิเคราะห์ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) คะแนนความรู้เรื่องความสามารถในการเผชิญปัญหา และเปรียบเทียบคะแนนความรู้เรื่องความสามารถในการเผชิญปัญหาก่อนและหลังการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม โดยการทดสอบค่า Dependent t – test กำหนดความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษาการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม ต่อความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา โรงพยาบาลทับสะแก จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีผลการศึกษาพอสรุปได้ดังนี้

คะแนนความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา หลังการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม สูงกว่าก่อนการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = -15.33$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐาน

อภิปรายผลการศึกษา

จากการศึกษาการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มต่อความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา สามารถอภิปรายผลการศึกษาได้ดังนี้

การใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม มีผลทำให้คะแนนความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษาสูงขึ้น ดังจะเห็นได้จากผลความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา ก่อนได้รับโปรแกรมจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม และหลังจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มพบว่าคะแนนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการศึกษาในครั้งนี้ ทั้งนี้เนื่องจากก่อนการศึกษาครั้งนี้ เยาวชนที่เสพยาบ้ามักเป็นผู้ที่มีสภาพจิตใจอ่อนแอ ไม่มีคุณค่าในตนเอง (ชาญคณิต ก.สุรัมย์ณีแลคณะ, 2529) เมื่อมีความเครียดเมื่อมีความเครียดหรือปัญหา มักมีการหลีกเลี่ยงปัญหา ไม่ปรึกษาหรือพึ่งพาผู้อื่น และหันไปใช้สิ่งทดแทนเช่น สุรา บุหรี่ ประกอบกับเยาวชนที่มีอายุ 13 -18 ปี มักใช้วิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหา (Rauste, 1987) เมื่อกลับสู่สังคมเยาวชนไม่มีการปรับตัวให้เข้ากับความคิดหรือสถานการณ์ ขาดทักษะในการเผชิญปัญหาจะส่งผลต่อการกลับไปเสพยาบ้า

เมื่อได้เข้ากลุ่มจิตบำบัดระดับประคองที่จัดขึ้นพบว่า ระยะเวลาสร้างสัมพันธภาพสมาชิกทุกคนได้รับรู้ว่าทุกคนต่างมีปัญหา เหมือนกัน เมื่อเชื่อมโยงกับอาการที่สมาชิกกลุ่มเกิดขึ้นกับความสามารถในการเผชิญปัญหา ซึ่งพบว่ามีไม่ยอมรับจากสังคม มีปัญหากับบุคคลรอบข้าง ซึ่งเป็นผลกระทบจากการใช้ยาบ้า ซึ่งได้มีการให้ข้อมูล ให้ความหวัง ความรู้สึกอันเป็นสากล การเรียนรู้ที่จะติดต่อและสร้างสัมพันธภาพ ทำให้เกิดความไว้วางใจ เปิดเผย เข้าใจ และยอมรับซึ่งกันและกัน

ระยะดำเนินการ สมาชิกกลุ่มทุกคน ได้ระบายความรู้สึก เช่น " รู้สึกโล่ง ได้รับความปลอดภัยตนเอง มีปัญหาความสัมพันธ์กับบุคคลในครอบครัวและชุมชน " ฯลฯ มีความผูกพันจิตใจต่อกัน มีการมาเข้าร่วมกลุ่มทุกครั้ง มีความสนิทสนมเป็นกันเอง ช่วยกันค้นปัญหาและมีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ถึงการแก้ปัญหาและการเผชิญกับปัญหาในเยาวชน ได้แก่ เรื่องการแก้ปัญหาและการเผชิญปัญหาที่เหมาะสมและไม่เหมาะสม โดยอิงจากประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่มนำมาเป็นกรณีศึกษาในกลุ่มร่วมกันเสนอแนวทางแก้ไขจากประสบการณ์ของสมาชิกในกลุ่ม หลังจากนั้นมีการปรับเปลี่ยนความคิดและพฤติกรรมเพื่อเพิ่มความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชน โดยอิงจากประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่มนำมาเป็น กรณีศึกษาในกลุ่มและร่วมกันเสนอแนวทางแก้ไขจากประสบการณ์ของสมาชิกในกลุ่ม การสร้างความภาคภูมิใจในตนเองโดยอิงจากประสบการณ์ของสมาชิกกลุ่มนำมาเป็น กรณีศึกษาในกลุ่มและร่วมกันเสนอแนวทางแก้ไขจากประสบการณ์ของสมาชิกในกลุ่ม ซึ่งกระบวนการกลุ่มที่เกิดขึ้นทำให้สมาชิกกลุ่มได้ระบายและแสดงความรู้สึกภายในใจ เพิ่มคุณค่าในตนเอง เพิ่มความสามารถในการเผชิญปัญหา

ระยะสิ้นสุด แม้ว่าปัญหาจะยังไม่หมดไป แต่สมาชิกกลุ่มได้รับฟังเกิดการเข้าใจใน ความรู้สึกซึ่งกันและกัน ได้ข้อมูลใหม่ และมีการสร้างเป้าหมายและการวางแผนชีวิตเพื่อเป็นการ สร้างความเชื่อมั่นในการดำเนินชีวิตและมีการเผชิญปัญหา ที่เหมาะสมของสมาชิกกลุ่มต่อไป ผลการทำกลุ่มจิตบำบัดระดับประคองครั้งนี้ พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการบำบัดที่พบได้มากที่สุด คือ การให้ข้อมูล ความรู้สึกที่มีความหวัง ความรู้สึกอันเป็นสากล การเรียนรู้ที่จะติดต่อและ สร้างสัมพันธภาพ รองลงมาคือ ความรู้สึกเกื้อกูล และความรู้สึกเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ซึ่ง สอดคล้องกับการศึกษาของ สุมาลี สัยยะสิทธิพานิชย์ (2538) กระบวนการกลุ่มจิตบำบัด ระดับประคองช่วยให้ผู้ป่วยได้ระบายความคับข้องใจ มีการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในกลุ่ม ทำให้เกิดปัจจัยบำบัดขึ้นในการทำกลุ่มแต่ละครั้ง ปัจจัยบำบัดที่พบบ่อยคือ การผูกพันจิตใจต่อกัน ซึ่งวิทเทคเกอร์ (Whitaker อ้างใน กัลยา ไม้เกาะ, 2537) กล่าวว่าการทำงานที่มีความผูกพันจิตใจต่อกัน เกิดจากการที่สมาชิกมาอยู่รวมกันเป็นกลุ่ม ให้ความสนใจ ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน มีความ ไว้วางใจกัน และมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันเกิดความรู้สึกเป็นเจ้าของกลุ่ม (รัชนีบูล เศรษฐภูมิรินทร์, 2543) การผูกพันจิตใจต่อกันเกิดการยอมรับซึ่งกันและกัน ซึ่งจัดเป็นการยอมรับจากบุคคลอื่นหรือ บุคคลรอบข้าง จะทำให้บุคคลนั้นรับรู้ว่าคุณค่ามีความสำคัญ จะทำให้มีพลังในการต่อสู้กับปัญหา สามารถใช้เหตุผลได้มากขึ้น มีความเชื่อถือตนเอง และเปิดใจยอมรับผู้อื่นมากขึ้น มองเห็น ประโยชน์ของการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และค่าของการทำประโยชน์ให้ส่วนรวม มีความภาคภูมิใจ และรู้สึกตนเองมีคุณค่า มีความเชื่อในทางบวก รวมทั้งมีความคิดและการกระทำในทางที่ดีขึ้น สอดคล้องกับการศึกษา จิระภา สุทธิพันธ์ ,พวงสร้อย วรกุล และเยลิเวสสัน (2538) ที่ศึกษาการทำ กลุ่มบำบัดให้แก่ผู้ติดสารเสพติดที่มารักษาแบบผู้ป่วยนอก พบว่าการทำกลุ่มบำบัดมีประโยชน์แก่ ผู้ป่วยที่ติดสารเสพติดมาก การได้รับการยอมรับจากกลุ่ม การเข้าใจกลุ่มบำบัด รู้ถึงโทษของสารเสพติด ทำให้เกิดความรู้สึกมีคุณค่าแห่งตน และทำให้สามารถเผชิญปัญหาได้อย่างเหมาะสม

ในการทำกลุ่มจิตบำบัดระดับประคอง ในแต่ละกลุ่มตัวอย่างย่อมมีความ แตกต่างกัน เนื่องจากมีปัจจัยที่เกี่ยวข้องหลายประการ เช่น คุณสมบัติของผู้นำกลุ่ม คุณสมบัติ ของสมาชิกกลุ่ม จำนวน ความพร้อมของผู้นำกลุ่มและสมาชิกในการเข้ากลุ่ม เทคนิควิธีการทำ กลุ่ม บรรยากาศ และสถานที่ในการทำกลุ่ม เป็นต้น ดังนั้นการปรับวิธีการหรือแนวทางในการทำ กลุ่มให้เหมาะสมเป็นสิ่งที่สำคัญมาก

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชนที่ เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา ด้านบรรเทาอารมณ์ดึงเครียด การใช้การประคองประคอง การ ฟังพาตนเอง การเผชิญหน้ากับปัญหา และการมองเหตุการณ์ในแง่ดีหลังการใช้จิตบำบัด

ระดับประคองแบบกลุ่ม สูงกว่าก่อนการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม ซึ่งให้เห็นว่าการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มสามารถพัฒนาความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา ในแบบบรรเทาอารมณ์ตึงเครียด การใช้การประคองประคอง การพึ่งพาตนเอง การเผชิญหน้ากับปัญหา และการมองเหตุการณ์ในแง่ดี ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนความสามารถในการเผชิญปัญหาด้านแก้ไขอารมณ์ตึงเครียดของเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษาหลังการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มและก่อนการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม พบว่า ไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องมาจากการเผชิญปัญหาแบบแก้ไขอารมณ์ตึงเครียด ได้แก่ การกังวลถึงปัญหา การโกรธและแสดงอารมณ์โกรธนั้นออกมา ระบายความรู้สึกกดดันกับผู้อื่น การระบายอารมณ์เครียดด้วยการกระทำในลักษณะที่รุนแรง หลังการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม เมื่อเยาวชนที่เสพยาบ้ามีปัญหา มักจะคิดและใช้ประสบการณ์จากกลุ่มไตร่ตรองมากขึ้น การควบคุมอารมณ์ตนเองจะดีขึ้น มองตนเอง ผู้อื่น และสถานการณ์ในแง่ดีขึ้น จึงไม่กระทำพฤติกรรมที่พิจารณาแล้วว่าไม่เหมาะสม เช่นการแสดงอารมณ์โกรธออกมาก การระบายอารมณ์เครียดด้วยการกระทำในลักษณะที่รุนแรง ดังนั้นการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ควรเน้นในการพัฒนาความสามารถในการเผชิญปัญหา แบบแก้ไขอารมณ์ตึงเครียดด้วยวิธีที่เหมาะสม จะทำให้เยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษาสามารถเผชิญปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นไป

จากการศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มสามารถเพิ่มความสามารถในการเผชิญปัญหาของเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษาได้ โดยทำให้เกิดการเรียนรู้จากกลุ่ม มีการสนับสนุนระดับประคองซึ่งกันและกัน ได้ระบายความรู้สึก มีการยอมรับและเข้าใจกัน ส่งผลกระทบให้เกิดความสามารถในการเผชิญปัญหาที่เหมาะสม มีการปรับแนวความคิดและพฤติกรรมที่เหมาะสม มีการสร้างความภาคภูมิใจและคุณค่าในตนเอง และมีเป้าหมายในการวางแผนชีวิตได้

ข้อเสนอแนะ

1. จากผลการศึกษาดังกล่าวสามารถนำมาเป็นแนวทางในการให้การพยาบาลได้ดังนี้
 - 1.1 จากผลการศึกษาพบว่าหลังการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มยังมีผู้ที่มีระดับคะแนนการเผชิญปัญหาอยู่ในระดับพอใช้ ดังนั้นควรให้ความสำคัญและควรมีการทำจิตบำบัดระดับประคองรายบุคคลเพื่อให้เยาวชนที่เสพยาบ้ามีการเผชิญปัญหาที่ดีขึ้นและมีประสิทธิภาพ

1.2 หลังการศึกษาควรมีการจัดตั้งเครือข่าย / ชมรมผู้ผ่านการบำบัดหรือผู้ผ่านการทำจิตบำบัดระดับประคอง เพื่อเป็นแกนนำในการช่วยเหลือซึ่งกันและกันในผู้ป่วยยาเสพติด และเป็นการเพิ่มความสำนึกคุณค่าในตนเองของผู้ป่วย

1.3 ควรมีการติดตาม ความคงอยู่ของผลที่ได้จากโปรแกรมอย่างต่อเนื่องเป็นระยะๆ

1.4 ควรมีการนำจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่ม ไปเป็นส่วนหนึ่งของการบำบัดรักษาผู้ป่วยยาเสพติด

1.5 ควรมีนำครอบครัว บุคคลในชุมชนเข้าร่วม เป็นสมาชิกกลุ่มในการทำจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มเพื่อให้เกิดการยอมรับและเห็นคุณค่าในผู้ป่วยยาเสพติด

2. ต่อหน่วยงาน

2.1 โรงพยาบาลชุมชน ควรมีการทำกลุ่มจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มอย่างสม่ำเสมอ ได้แก่ ผู้ป่วยยาเสพติด ทั้งในระยะบำบัดการรักษา และในระยะติดตามการรักษา เพื่อให้ผู้ป่วยมีสัมพันธภาพที่ดีมีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ทำให้มีการเผชิญปัญหาได้อย่างเหมาะสม

2.2 โรงพยาบาลชุมชน ควรให้มีการเพิ่มพูนทักษะ ประสบการณ์ การเป็นผู้นำกลุ่มจิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มแก่บุคลากรวิชาชีพพยาบาล เพื่อช่วยให้ผู้ป่วยยาเสพติดมีการเผชิญปัญหาที่เหมาะสม ไม่กลับไปเสพยาซ้ำ

3. ข้อเสนอสำหรับการศึกษารoundต่อไป

3.1 ควรมีการทำวิจัยแบบทดลองหรือแบบกึ่งทดลอง เพื่อเป็นการตรวจสอบผลการใช้จิตบำบัดระดับประคองแบบกลุ่มต่อการเผชิญปัญหาในเยาวชนที่เสพยาบ้าในระยะติดตามการรักษา